

думи, бѣше, както казувать, учителятъ. Като удущаваше скарванията съсъ единъ гласъ заповѣдателенъ, разяренъ, заповѣдваше на другаритѣ си онова, което трѣбуваше да чювствувать и да мислѣтъ, и сичкитѣ щѣтъ не щѣтъ, покорявахъ се на волята му.

Злочеститѣ! които въ тъмницата не знайтѣ да ѣ умѣгчявать горчевината съсъ никое сѣрдечно умиленье, съсъ никое религиозно или набожно чювство!

Главата на тѣзи хора, мои съсъди, здрависа ме единъ день, и азъ му се обадохъ; послѣ ме почита какъ минувамъ *този проклетъ животъ*. Отговорихъ му, че, макаръ и да е тѣженъ, никой животъ не е за мене проклетъ, и че трѣбува чювкъ до смѣртъ да търси удоволствието да мисли и да люби.

« Истѣлкувайте се, господине, истѣлкувайте се . . . »

Истѣлкувахъ се, и пакъ не можѣ да ме разбере по-добрѣ. И когато, слѣдъ некусни прѣдварителни забикалки, имахъ дѣрзостята да покажѣ за примѣръ умиленьето което гласѣтъ на Магдалена направи да се роди у мене, начялникътъ на четата умрѣ отъ смѣхъ.

« Какво има? какво има? » извикахъ другаритѣ му. И начялникътъ подражяваше думитѣ ми, и смѣховетѣ слѣдувахъ. Сичкитѣ ме зехъ на прѣсмѣхъ.

У тъмницата е така, както и у свѣтътъ: ония, за които мѣдростята не е друго освѣнъ ярость, оплакване е унижение, въображяватъ си да е една лудина чювкъ да състрадава, да люби, да търси утѣпения въ мисли, които даватъ честь на чювщината и на Създательтъ ѣ.
